

KLIATBA VRYTÁ DO KOSTI

SAGA BEZOSUDNÝCH
KNIHA DRUHÁ

DANIELLE L.

AUTORKA BESTSELLERU PODĽA *NEW YORK TIMES* OSUD VPÍSANÝ V KRVÍ

JENSEN

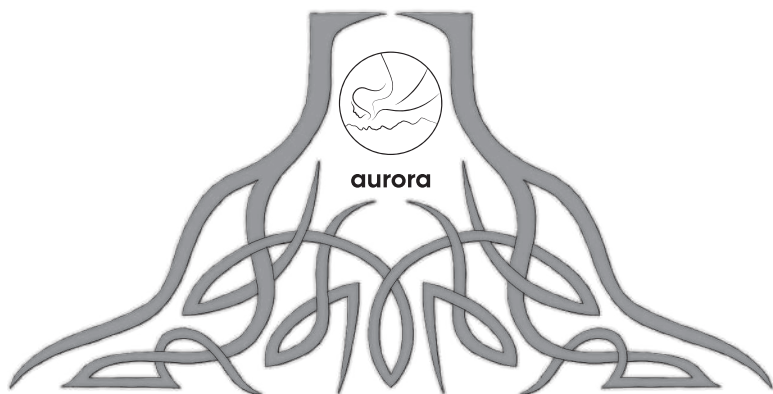
Danielle L. Jensen
Kliatba vrytá do kosti

KLIATBA VRYTÁ DO KOSTI

SÁGA BEZOSUDNÝCH
KNIHA DRUHÁ

DANIELLE L.
JENSEN

Z anglického originálu Danielle L. Jensen: *A Curse Carved in Bone*, ktorý vyšiel vo vydavateľstve Del Rey, Penguin Random House v roku 2025, preložila Terézia Štubniaková Manners.

Vydalo Vydavateľstvo AURORA, spol. s r. o., Bratislava, 2025

Číslo publikácie: 40

Jazyková redakcia: Zuzana Šmatláková
Jazyková korektúra: Albert Lučanský
Zodpovedný redaktor: Matúš Mládek
Technická redakcia: Ivana Mládeková
Sadzba: Samuel Ryba – Design Ryba
Tlač: Těšínské papírny, s.r.o., Český Těšín

Prvé vydanie

Copyright © 2025 by Danielle L. Jensen
Cover design © Ella Laytham
Cover illustration © Eleonor Piteira
All rights reserved.

Translation © Terézia Štubniaková Manners 2025
Slovak edition © Vydavateľstvo Aurora 2025

ISBN tlačená verzia: 978-80-8250-144-8
ISBN e-kniha: 978-80-8250-145-5

Pre dámy z NOFFA!

Búrka nás zasiahla bez varovania. Hnala nás od kamenistého pobrežia a útočila na drakar s takou zúrivosťou, akoby sa samotní bohovia rozhodli, že nesmieme prekročiť úžinu. Zatiaľ čo Nordelandi zápasili s prudkými vlnami, všetky moje veľkolepé predstavy o plavbe po mori sa onedlho rozplynuli v zime a vlhku, no predovšetkým v nekonečnom prúde zvratkov.

Nie mojich, keďže mne kolísanie lode poväčšine neprekážalo, no trup plavidla postupne zaplavoval obsah žalúdkov takmer všetkých ostatných pasažierov vrátane Haraldových zahalených otrokov. Každý sa radšej brodil zvratkami, než by sa mal nakloniť ponad zábradlie a riskovať, že ho zmetie rozzúrené more.

„Určite by vás nesmierne sklamalo,“ kričala som cez dunenie hromov a burácajúcu vodu, „keby teraz celá posádka zmizla pod hladinou mora a vaše intrigy a plány by vyšli nazmar!“

Všetci na palube na mňa zlostne zazerali. Tore práve v tej chvíli vystrekol z úst prúd zvratkov, takže jej pohľad nepôsobil až tak hrozivo. Zasmiala som sa a oprela o trup, kde som sedela obalená v tulenej koži a zahalená kúzlami, ktoré ma ochraňovali pred spŕškami vody. „A možno vám nebude dopriata ani len veľkolepá

smrť Njordovou rukou a jednoducho si vyvrátite vnútornosti. Kam sa podela vaša chýrna nordelandská odolnosť? Toto je úbohé.“

„Mlčí niekedy?“ obrátil sa Harald na Bjorna. Nepokojné vlny nešetřili ani kráľa Nordelandu, pre čo postupne strácal trpezlivosť. Naširoko som sa na ňo usmiala a on na mňa na revanš zazrel.

Bjorn sa len mlčky prehol cez veslo, ktoré mal na starosti. Rozbúrené more ho nijakým spôsobom neovplyvnilo, čo ma nesmierne mrzelo, pretože ak si niekto zaslúžil cítiť v ústach chuť žľče, bol to on – pre ten svoj klamársky jazyk.

„Nebudeš mať pokoja, otče,“ odvetil Bjorn po chvíli a pri veslovaní sa mu pod tunikou napínali svaly. „Musím ti však pripomenúť, že za toto papuľnaté utrpenie si môžeš sám.“

Harald zaťal zuby, no namiesto odpovede sa tenkými rukami namáhavo zaprel do svojho vesla. Počas tejto nočnej mory museli veslovať všetci a ani kráľ Nordelandu nebol výnimkou. Na to, aby sme sa nepotopili, sme potrebovali všetku dostupnú silu. Severská úžina si často vyžiadala mnohé životy a v Njordovom kráľovstve nezáležalo na moci pozemských vládcov.

A ani na tej, ktorou oplývali potomkovia bohov.

Cez drakar sa prevalila vlna a bolestivo ma udrela do tváre. Hruď mi postupne zaplavoval strach, pretože v tejto ľadovej smršti sa nedalo dýchať. Plavidlo sa nakláňalo a kĺzalo sa po vzdúvajúcich sa vlnách a mne sa zdalo, akoby sa za mnou naťahovali temné hlbiny. Prstami som zvierala záchytné medzery, nechty sa mi zabárali do dreva a v ušiach mi znel krik otrokov, ktorí sa neudržali na palube. Pád znamenal istú smrť, pretože v besnejúcom mori nebolo záchranu.

Napriek tomu sa môj strach postupne premieňal na túžbu. Tmavá voda mi šepkala slová sľubujúce úľavu od zármutku zvierajúceho moje srdce, od zúrivosti, ktorá mi opantala dušu, a od samoty, ktorou zívajú moje útroby, pretože som prišla o všetko, na čom mi záležalo, vrátane životného poslania.

More sa ku mne naťahovalo a prsty sa mi postupne uvoľňovali, pobádané srdcom dychtiacim po úľave od bolesti – po tom, aby ju pohltila hlboká temnota.

No odrazu mi v hlave zaznel Helin šepot a opäť som sa pevne chytla. *Prečo by si sa vzdávala teraz, keď si konečne môžeš nárokovať všetko, čo ti právom patrí? Keď máš silu vziať si späť to, čo ti ukradli?*

Takou silou neoplyvám.

Potichu sa zasmiala, no v mojej lebke znel jej smiech ako burácanie hromu. *Si paňou smrti, dcéra. Tvojej moci sa desí každá živá duša.*

Nechcem, aby sa ma báli.

V mysli sa mi vynoril úsmev poskladaný zo zvlnených pier a z obnaženej kosti. Pri pohľade naň sa mi rozbúchalo srdce, no jej slová ho okamžite zmrazili: *Strach je zbraňou, pomocou ktorej získaš to, po čom túžiš.*

Drakar sa vyrovnal a už mu viac nehrozilo, že skončí pod hladinou mora.

Z očí som si utrela soľ, no nebola som si istá, či ju tam zanechali slzy alebo morská voda. S istotou som vedela len to, že hukot vlastného pulzu nemá nič spoločné s tým, že som sa letmo dotkla smrti.

Strach je zbraňou, pomocou ktorej získaš to, po čom túžiš.

Po čom som vlastne túžila?

To som netušila, no potrebovala som uvoľniť všetky emócie, ktoré mi zvierali vnútro. Pohľad mi padol na Steinunn, ktorá dávala morskú vodu, a tak som zakričala: „Skaldka, aj o tejto plavbe zložíš pieseň? Mohla by si ju nazvať *Povešť pogrcaných*. Alebo možno *Výprava zvratkov*. Nie... *Príbeh dáviacich!*“

„Sklapni!“ zrevala na mňa spoza vesla Skade. Karmínové vlasy sa jej lepili na tvár. „Prestaň bľačať, ty ukvičaná suka!“

„A čo ak neposlúchnem?“ Keď Skade posunula veslo otrokovi sediacemu vedľa nej a v rukách sa jej objavil zlatý luk, bláznivo som sa rozrehotala. Bola to tá istá zbraň, ktorou zabila moju matku. „Zastreliš ma? Hodiš ma cez palubu?“

Zodvihla luk a potiahla k sebe zelený šíp, ktorý nikdy neminul.

„Urob to!“ zvrieskla som. Nie preto, lebo som túžila zomrieť, ale preto, lebo som chcela, aby pocítila rovnakú nerozhodnosť, aká driapala dušu mne. „Vyzývam ťa!“

Skade len o trochu viac natiahla tetivu a v žiarivých modrých očiach sa jej odrážali mnohé veci, no nerozhodnosť medzi ne určite nepatrila.

Odrazu ma premkla neochvejná istota, že moje táranie sa mi nakoniec predsa len vypomstí, a vyschlo mi v ústach.

Zbraň sa však nečakane stratila, pretože Harald na Skade zavrčal, aby krotila svoj hnev, inak bude musieť čeliť následkom.

Nezáležalo mi na tom, že môj smiech vyznieva nepričtetne. Stále lepšie než vzlykať, vravela som si, a tak som zavyla: „Vy všetci ste toho toľko obetovali, aby ste ma uniesli, takže teraz si môžem hovoriť, čo chcem, a vy nemáte inú možnosť, len ma počúvať! Musíte strpieť všetky moje slová. Chceli ste ma? Tak si ma teda majte! So všetkým, čo k tomu patrí! Užívajte si plody svojej ťažkej práce!“

Skade sa na mňa vrhla a zahнала sa na mňa svojimi malými päťami.

Hoci som si o to koledovala, jej správanie ma prekvapilo. Vrazila mi do líca, úder ma odhodil dozadu a hlavou som narazila do sťažňa. Hviezdičky sa mi pred očami objavili práve vo chvíli, keď ma Skade schmatla pod krk.

„Treba ňa utrátiť,“ revala mi do tváre. „Si mor, dcéra Hel!“

Trhla som kolenom a prudko som jej ho vrazila medzi nohy. Ona nado mnou zavyla od bolesti, no nepustila ma a naďalej mi prstami vytrvalo zvierala krk.

Potom Bjorn schmatol Skade okolo pása a odtrhol ju odo mňa, no dosiahol tým len to, že svoj hnev obrátila na neho a strhla sa obrovská mela.

Keď sa bojujúca dvojica zrútila na otrokov, muži odskočili, Drakar zastenal, naklonil sa nabok a ponoril sa do dvíhajúcej sa vlny. Prevalil sa cezo mňa ťažký neľútostný prúd vody. Všetko sa kolísalo a ja som sa kotúlala, zatiaľ čo sa mi pred očami mihalo drevo, vlny a čiernočierna obloha.

Odrazu ma za zápästia schmatli čiesi ruky a na pokožke som pocítila teplo Bjornovho tela, ktoré ma prišpendlilo k podlahe plavidla. „Snažíš sa nás zabiť?“

„Áno!“ zvrískla som, kým ostatní zápasili s veslami. „Presne o to sa snažím!“

„Ak umrieš, nikdy nezískaš odpovede.“ Tlačil ma k drevenej podlahe a držal ma na mieste, zatiaľ čo som sa pod ním metala a pokúšala sa ho kopnúť do gulí. „Nikdy sa nedozvieš pravdu!“

„Ty so mnou o pravde nehovor!“

Aby sa vyhol mojim kolenám, vtlačil sa mi medzi nohy, a keď sa loď rozhojdala, boky mu zapadli do ohybu mojej panvy. Myseľ mi odrazu, úplne proti mojej vôli, zaplavili spomienky na náš spoločne strávený čas v jaskyni, keď som si ešte stále myslela, že by sme mohli byť spolu šťastní. Jeho pery a dotyky na mojom tele, jeho úd zaborený hlboko vo mne. A práve v tej chvíli proti strachu a logike povstala zradná túžba a moju žiadostivosť vôbec nezaujímalo, že muž, po ktorom prahnem, je mojim nepriateľom.

Len zúrivosť dokázala odohnať túžbu a uvoľniť cestu hnevu, ktorý zo mňa vypustil krutosť zrodenú z bolesti môjho srdca. Nohy som si omotala okolo Bjornovho pása a začala som sa o neho trieť. „Pravda, vďaka ktorej opäť získaš toto?“ spýtala som sa posmešne.

Kým sa drakar zúriivo kolísal, pevnejšie mi zovrel zápästia a ja som mu zaryla päty do chrbta, pričom som pocítila, ako sa na mňa tlačí. „Pravda, vďaka ktorej sa ti vráti tvoja peknučká Freya, aby si si ju mohol vziať za ženu?“

Zodvihla som hlavu, pobožkala ho a tak silno som ho pritom uhryzla do spodnej pery, až sa s trhnutím odtiahol. „Aby si sa po jej boku mohol stať farmárom? A mal s ňou pekné dcéry, ktoré budú vyzerat' presne ako ona? Pravda, ktorá ti zaistí, že zostarneš v jej náručí?“

Chrstla som mu do tváre sen, s ktorým sa mi zveril v jaskyni, a moja zúrivosť sa opájala zábleskom bolesti v jeho očiach, pretože som chcela, aby trpel rovnako ako ja. „Na svete nejestvuje pravda, ktorá by ma priviedla späť k tebe, pretože si klamár. A zradca. Posratý zbabelec, ktorý si nezaslúži vidieť brány Valhally!“

„Myslíš si, že vieš všetko, Freya,“ odsekol. „No v skutočnosti nevieš nič.“

Napľula som mu do tváre. „Viem, že ťa budem nenávidieť do posledného dychu, Bjorn. A to je niečo.“

„Môžeš ma nenávidieť, koľko sa ti zažiada,“ zavrčal a pustil mi pritom zápästia. „No tvoj posledný výdych nepríde dnes, Zohňazrozená.“

Pozorovala som ho, ako sa vrátil k veslám a znova sa zapojil do úsilia preplaviť drakar cez búрку.

„Praotec vidí všetko, čo bolo, a všetko, čo Norny predpovedali, sa stane skutočnosťou.“ Harald prestal veslovať a zabodol do mňa svoje sivé oči. „Saga je jeho potomkom a on ju obdaril svojimi vedomosťami. Ostatné veštice síce vidia odpovede, no zdá sa, že Sagin osud je prepletený s tým твоjím. Možno práve preto jej odhalí pravdy, po ktorých tak zúfalo túžiš.“ Harald nečakal na odpoveď, namiesto toho sa odo mňa opäť odvrátil a pri veslovaní sa mu napínali svaly.

Môj hnev pomaly vyprchával a na jeho miesto nastúpila prázdnota. Zakláňajúc hlavu som pozorovala, ako medzi stáčajúcimi sa oblakmi na černejšej oblohe tancujú blesky. V tej chvíli by som bola dala čokoľvek za to, aby som mohla byť osudnou. Za to, aby môj život riadila vyššia moc, pretože tak by som mohla zo všetkého, čo som kedy povedala, urobila a po čom som túžila, obviňovať ich.

No to, že mi v tele kolovali dve kvapky božskej krvi, jedna od Hlin a druhá od Hel, znamenalo, že som bola zodpovedná za všetko, čo po sebe zanechám. Úspechy a zlyhania. Nočné mory a sny. Lásku a nenávisť.

Po čom som túžila?

Tá otázka mi nasiakla do mysle, pretože som potrebovala odpoveď. Potrebovala som cieľ, zmysel, ktorý by ma posúval vpred. Ak by som ostala tam, kde som bola, a taká, aká som bola, znamenalo by to, že samu seba zvnútra postupne spálím.

Túžim po pravde.

Saginu predpoveď budúcnosti som chcela počuť priamo od nej, pretože Odínove deti neklamali. Chcela som počuť príbeh o tom, čo sa udialo medzi ňou a Snorrim. Chcela som sa

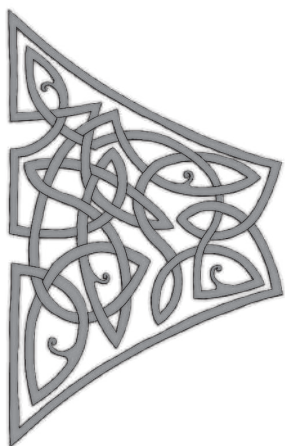
dozvedieť, či bol Harald skutočne takým zloduchom, za akého som ho od detstva považovala.

No predovšetkým som potrebovala poznať pravdu o tom, kým som bola ja.

Výškriabala som sa na všetky štyri a preplazila sa na miesto, kde sedel otrok s husto potetovanými rukami. Schmatla som veslo, z celej sily som naň zatlačila a pozorovala kamenisté brehy Nordelandu. Vietor poľavil a more sa začalo upokojovať. A ak nás sledovali Norny, určite sa obávali o budúcnosť, ktorú zosnovali.

Pretože ja som bola Freya Zohňazrodená. Dcéra Hlin. Dcéra Hel.

A chystala som sa utkať si vlastný osud.

2. KAPITOLA

BJORN

Kým sme vytláčali drakar na pláž, nad hlavami sa nám rozpínala jasná obloha. Bolel ma každý sval v tele, a kým som kráčať po pevnine, ktorá bola mojím domovom viac než ktorékoľvek iné miesto na svete, vôbec som sa necítil previniť za to, že som prikázal Haraldovým otrokom, aby vysušili loď. Doplavili sme sa do Stormnes, na miesto, ktoré vyčnievalo do úžiny a z ktorého ste počas jasného dňa dovideli až do Skalandu. Za úzkou kamenistou plážou sa týčili hory obrastené hustým lesom, ktorých pahorky ešte stále pokrýval sneh.

Pokľakol som, do ruky som si nabral za hršť štrkovitého piesku a pevne ho stisol v dlani. Vychutnával som si dotyk Nordelandu a preklínal pritom osud za to, že ma sem opäť zaviedol.

„Teba osud vo svojej moci nedrží, Bjorn,“ ozval sa Harald prechádzajúc popri mne, akoby mi opäť dokázal čítať myšlienky. „Si bezosudný, takže si cestu volíš sám. Dokonca aj vtedy, keď nedokážeš povedať, kam ťa zavedie.“

Nikdy som nelipol na presvedčení, že bezosudní dokážu zmeniť svoj osud, pretože to nikto nikdy nedokázal. Nijakým spôsobom sa nedalo zistiť, či niektoré z mojich rozhodnutí prekrútilo

nitky osudu, ktorý Norny uvili, alebo či som urobil presne to, čo predpovedali. V posledných mesiacoch som robil všetko pre to, aby som Freyu oslobodil od tých, ktorí ju chceli zabiť alebo zneužiť na vlastné účely. Dosiahol som však len to, že som jej moc presunul od jedného kráľa k druhému. „Sme tu, pretože si to tak chcel ty, otče.“

Venoval mi súcitný pohľad a pokračoval po pláži smerom k stromom.

Súcitný, pretože po tom, ako sa mi nepodarilo odviesť Freyu a ako sa dozvedela o mojej zrade, som dúfal, že mi vďaka pravde dokáže odpustiť. Pridržiaval som sa nádeje, že keď pochopí, prečo som to všetko urobil, mohla byť tá lákavá budúcnosť, po ktorej som tak zúfalo túžil, znovu moja. Nádej muža, ktorý má zjavne namiesto mozgu lasičie hovná, keďže žiadna pravda na svete by nedokázala uhasiť žeravú zúrivosť, ktorá pohlcovala srdce mojej Freye.

Už viac nie je tvoja, šepkala mi logika, kým nenásytné srdce kričalo, že bude naveky mojou.

Odhodil som za hrst piesku a nasledoval Haralda medzi stromy. Vzduch tu bol chladnejší ako v Skalande a zatiaľ čo mi nohy dopadali na mäkkú machom obrastenú pôdu, zápach hnijúcich chalúh sa miešal so sviežou arómou jedlí. Vietor sa pohrával s vrcholkami stromov a les ožíval spevom vtákov a šuchotanim malých zvierat. Divočina. Napriek tomu, že letá tu boli mierne, len málokto bol dosť odolný na to, aby prežil nordelandskú zimu.

Muž, ktorý mi bol po väčšinu života otcom, našiel skalú, ktorá sa mu pozdávala, a usadil sa na ňu. Harald si stiahol čižmy, vytriasol z nich piesok a odhodil ich nabok. Kým som ho v tichosti pozoroval, vyzliekol si tuniku a z premočenej látky otriasol chaluhy. Jeho bledá pokožka mala od chladu modrastý nádych. Bol chudší, než som si ho pamätal, oči mu lemovali vrásky a v zlatohnedých vlasoch sa mu leskli sivé pramienky. Bol to len muž, na čo som niekedy počas pobytu v Skalande zabúdala, keďže Snorri ho ustavične vykresľoval ako tvora schopného nadprirodzenej podlosti.

V Nordelande považovali Haralda za spasiteľa. Osloboditeľa a vykupiteľa slabých. Bol som svedkom jeho dobrých skutkov. Zachránil mi život, tak ako mnohým iným, ktorí mu teraz slúžili. Napriek tomu nebol o nič viac hrdinom než zlosynom. Bol len obyčajným mužom a rozhodnutia žiadneho človeka neboli úplne nezištné – zvlášť ak sa niekto z pozície jarla v malej dedine vypracoval na kráľa celého národa.

„Opäť znieš ako Skalander,“ povzdychol si Harald, zatiaľ čo si žmýkal látku svojej tuniky, pričom na mach dopadali kvapôčky vody. „Pripomína mi to časy, keď s tebou Saga, blúzniacim od bolesti z popálenín, po prvý raz ušla do Nordelandu. Bol si len chlapec a napriek tomu si nikdy neplakal. Nezaujímalo ťa nič iné, len to, ako sa pomstiť Snorrimu za to, čo vám vykonal. Nebyť tvojej matky, ktorá nám kázala počkať, už dávno by sme spoločne prekročili úžinu a poslali Snorriho do hrobu. Po ničom som netúžil tak veľmi ako po Snorriho smrti, no Saga ma prosila, aby som bol trpezlivý. Vždy som sa podrobil jej želaniu, no teraz si prajem, aby som si stál za svojím.“

„Spomínam si.“ V hlase sa mi ozýval Skalander, no bez námahy som sa toho prízvuku nedokázal zbaviť. Osvojil som si ho v márnej snahe lepšie zapadnúť medzi obyvateľov Halsaru, aby tak Skalanderi postupne zabudli na to, že som bol toľké roky preč. Vždy som bol pre nich cudzincom. Navždy Nordelanderom.

No predovšetkým som ním ostával vo svojom srdci.

Po tom, čo si Harald opäť navliekol mokré oblečenie, sa na mňa konečne pozrel. Tak ako vždy, aj v tej chvíli bola váha jeho pozornosti intenzívna. „Teraz, keď sme konečne osameli, prezradíš mi prečo?“

Prečo.

Bola to otázka, ktorá si nevyžadovala vysvetlenie. Skôr než som odvetil: „Záleží na tom?“, sťažka som si povzdychol.

Harald sa chvíľu pohrával so zlatým krúžkom, ktorým mal stiahnutú dlhú bradu, a potom pokrútil hlavou. „Či na tom záleží? Samozrejme, že záleží na tom, prečo si sa rozhodol zmariť naše celoživotné plány. Vždy som robil všetko, o čo ma tvoja

matka požiadala, o čo si ma požiadal *ty*, a navzdory tomu si sa mi rozhodol svojím konaním naplŕť do tváre. Boli to tvoje plány, Bjorn, nie moje, a napriek tomu si sa ku mne správal ako k nepriateľovi.“

„Nie si mojím nepriateľom, otče. No veci sa zmenili.“

„Ach, áno. *Veci*.“ Harald vystrúhal grimasu. „Veci ako napríklad to, že zo štítnice sa vyklŕla žena nevidanej krásy? Je omnoho jednoduchšie zabíjať škaredé, všakže? Nepochybujem, že keby mala Freya tvár ako konská riť, bez váhania by si splnil matkine želania, no teraz s tým už nič nenarobíme. Snorri je nažive. Freya je nažive. Nordelandu hrozí rovnaké nebezpečenstvo ako pretým, pretože naše osudy sa nezmenili. A to všetko pre peknú tváričku.“

„Jej výzor s tým nemá nič spoločné.“ Klamstvo, pretože som si presne pamätal na okamih, keď som Freyu po prvý raz zočil. Slnko osvetľovalo jej rozhnevanú tvár, kým jednu po druhej zachraňovala ryby, ktoré Vragi v záchvate hnevu vyhodil na breh – a z každého jej pohybu sálal vzdor. Bola krásna, to áno, no práve jej neskrotnosť ma prinútila, aby som preplával fjord a prihovoril sa jej. Oblečená v doma utkaných šatách, v ktorých neskrývala žiadnu zbraň okrem vlastného jazyka, bola odvážnejšia než ktorýkoľvek bojovník, s ktorým som sa dovtedy stretol na bojisku. „Pripadalo mi to nesprávne,“ zašomral som, neschopný vyjadriť svoje dôvody tak, aby ma za ne nevysmial. „Prečo by mala zomrieť za Snorriho zločiny?“

„Pretože tvoja matka povedala, že je to jediný spôsob, ako zachrániť tisíce životov,“ odvetil Harald. „Hoci Saga nerozumela, prečo je Freya taká nebezpečná, vedela, že má moc, ktorá by mohla zničiť Nordeland aj Skaland. Snorri je darebák, no štítnica je zbraň a mŕtva by nedokázala napáchať skutočné škody. Saga ťa vyslala na túto misiu, pretože ako bezosudný si mal schopnosť zmeniť osud, ktorý jej odhalil Praotec. No pri najbližšej príležitosti si cúvol. Pretože *ti to nepripadalo správne*.“ Znechutene skrútil ústa. „Alebo možno preto, že si rozmýšľal vtákom namiesto toho, aby si použil hlavu.“

„Matka súhlasila so zmenou plánu,“ nedal som sa. „Keď som sa s ňou rozprával vo Fjalltindre, súhlasila, že ak Freyu oslobodíme od Snorriho, je možné, že si vyberie inú cestu. Nie je taká krvilačná, aby si priala smrť nevinnej ženy, ak existuje aj iná možnosť.“

Harald si povzdychol. „Saga s tebou nesúhlasila, Bjorn. Jednoducho pochopila, že si zaľúbený do Freye a nikto by ňu nedokázal presvedčiť, aby si jej ublížil. Požiadala ma, aby som to urobil za teba, no bola to prosba matky, nie stratégia veštice. Som len smrteľník a nedokážem zmeniť budúcnosť, ktorú určili Norny, čo znamenalo, že by som zlyhal.“

Venoval mi dlhý pohľad, ktorý znamenal, že pozná rolu, ktorú som zohral v marení našich plánov.

Znenazdajky sa mi v mysli objavila vidina do pol pása nahej Freye, ako zakláňa hlavu ozdobenú parožími, keď som ju prvý raz ochutnal. Zažmurkal som a vidinu rýchlo zahnal, pretože v tejto chvíli ešte stále čelila hrozbe, pred ktorou som sa ju vtedy pokúšal ochrániť. „Takže si matka ešte stále praje Freyinu smrť? Aj naďalej verí, že je to jediný spôsob, ako zmeniť budúcnosť?“ opýtal som sa, pretože posledná vec, po ktorej som túžil, bolo zaviesť Freyu hlbšie do Nordelandu, ak si moja matka ešte stále želala, aby zomrela.

Po tisíci raz v živote som v duchu zreval: *Prečo jednoducho nemôžem zabiť Snorriho a so všetkým skončiť?*

Nahlas som to nevyslovil preto, lebo matka odjakživa trvala na tom, že Snorriho zabiť nesmiem, a odmietala počúvať akékoľvek argumenty.

„Netuším, čo si Saga v tejto chvíli myslí, ani to, či jej Praotec odhalil ďalšie obrazy budúcnosti.“ Harald sa lakťami oprel o kolená. „Nevidel som ju celé týždne. Po návrate z Frajlltindru sa utiahla do svojej chalupy. Pobyť medzi toľkými dušami ju vyčerpal.“

To ma neprekvapovalo, keďže matka vždy zúfalo túžila po izolácii. Jej srdce neznieslo pohľad na zväčša tragické osudy takého obrovského množstva ľudí. Keď som ju vo Fjalltindre prvýkrát zočil, takmer som od šoku zamdlel, no to mi nezabránilo v tom, aby som sa za ňou v noci vykradol a požiadal ju o radu.

Pomedzi stromy som zbadal, ako sa na pláž ponáhľala skupinka mužov. V rukách držali štíty pomalované modrými pruhmi Nordelandu a symbolmi svojich jarlov. Bojovníci z Haraldovej flotily, ktorí dorazili na breh pred nami. Znamenalo to, že mi už neostáva veľa času na to, aby som v súkromí zistil, čo plánuje môj otec.

„Aké máš s Freyou plány?“ Priama otázka, ktorá si vyžadovala odpoveď. Harald sa až do chvíle, kým nepoužila kúzla Hel, pokúšal Freyu celé roky zabiť. Nikomu by neušlo potešenie, ktoré sa mu zablyslo v očiach, keď si uvedomil, čo dokáže. Podozrieval som ho, že sa ju chystá pridať do svojho spolku bezosudných, pomocou ktorých bránil pobrežia Nordelandu. Takú mocnú zbraň, akou bola Freya, by bol ochotný odhodiť len v prípade, že by sa mu naskytla aj iná možnosť.

Alebo vtedy, ak by ho o to požiadala moja matka, a práve toho som sa najviac obával.

„Je nebezpečná.“ Harald očami preskakoval od približujúcich sa bojovníkov k Freyi stojacej na brehu mora pod Toriným ostrážitým pohľadom.

„Neoplýva len mocou zabíjať, no taktiež dokáže poslať duše k svojej božskej matke do Helheimu. Bojovníci, ktorí sa zo smrti vysmieľajú, budú pred Freyou utekať, pretože má moc odoprieť im brány Valhally. To ma však na nej až tak nedesí.“ Na chvíľu sa odmlčal a potom dodal: „Zo všetkého najviac ma desí jej hnev.“

Akoby počula, o čom hovoríme – Freya sa odrazu obrátila a aj cez niekoľko metrov pláže a hustý les som v jej očiach zazrel červený záblesk. Rozpletené svetlé vlasy pochlopené chaluhami, slanou vodou a vetrom jej siahali až po pás. Ak by mala namiesto nôh rybí chvost, považoval by som ju za jednu zo sirén, ktoré podľa legend lákali nič netušiacich námorníkov do náručia smrti. Pravdou však bolo, že aj neozbrojená Freya bola v porovnaní s nimi omnoho nebezpečnejšia.

„Jej hnev bol jedným z dôvodov, prečo som sa s ňou rozhodol utiecť. Neuvedomil som si, že je pod vplyvom Hel, no videl som, ako sa mení, keď ju Snorri využíval počas svojej výpravy

za kráľovským titulom. Stávala sa netvorom, ktorého sa moja matka tak obávala, a ja som sa ju od toho pokúšal uchrániť. Ja...”

„Chcel si zmeniť jej osud?“

Pomaly som prikývol. „Teraz mi to pripadá ako bláznovstvo, keďže jej hnev zapríčiňuje Hel a nie Snorri. Útekem by sa nič nevyriešilo.“

Harald vybuchol do smiechu a ja som naňho zazrel.

„Ach, mladosť – pochabosť,“ vypadlo z neho nakoniec, kým si z očí utieral slzy. „Pamätáš si všetky príbehy, Bjorn, alebo ťa mám posadiť so Steinunn, aby ťa opäť učila ako malé dieťa? Hel je bohyňou smrti a paňou Helheimu, no nie je podliačkou odhodlanou ničieť. Je... dajme tomu *žiadosť*, keďže mi nenapadá lepšie slovo. *Túži*. Čo ma núti premýšľať nad tým, po čom túži Freya. Zaujímalo by ma, čo jej odopreli. Čo spôsobilo, že jej v srdci vzplanul oheň, ktorý jej sfarbujie oči načerveno. Neobviňuj Hel, pretože hnev, ktorý vidíš u Freyi, patrí len a len jej.“

Existovalo nespočetné množstvo dôvodov, prečo by sa Freya mohla hnevať – a jedným z nich som bol ja – no navzdory tomu mi inštinkty hovorili, že by som nikdy nedokázal pochopiť, prečo je jej hnev taký bezuzdný.“

„Zisti, po čom Freya túži,“ riekol Harald. „Práve to je kľúčom k tomu, aby sme ju skrotili a zmenili tak temný osud, ktorý jej predpovedala tvoja matka.“

Tie slová sa mi nepáčili. *Skrotili*. To znelo takmer ako *zmenili* a ja som na Freyi nechcel meniť vôbec nič. Napriek tomu však zo mňa vypadlo: „Túži po pravde.“

„V tom prípade ju zober za Sagou, aby jej prezradila celú pravdu,“ odvetil otec a stisol mi plece. „Odpúšťam ti, Bjorn. Odpúšťam ti, pretože rozumiem, že si konal z lásky k Freyi, nie preto, aby si uškodil mne alebo Nordelandu. Bohovia vedia, že som z lásky k tvojej matke urobil pochybné rozhodnutia, a preto ťa nemôžem príliš kritizovať. Ženy svoju krásu používajú ako zbraň a na svete niet krajšej ženy ako Saga.“

Oči som obrátil k nebu. „Ušetri ma svojej láskou sužovanej poézie k mojej matke. Na svete existujú veci, o ktorých netúžim vedieť, a toto je jedna z nich.“

Harald sa zasmial, no potom jeho pohľad zväžnel. „Pamätáš si víziu o Freyi, ktorú mala tvoja matka po príchode do Nordelandu?“

Akoby som niekedy dokázal zabudnúť na matku padajúcu na kolená, ktorá s vyvrátenými očami a cudzím hlasom hovorí o tom, že štítница zjednotí Skaland, no zanechá pritom za sebou tisíce mŕtvych. Že bude tiahnuť svetom ako mor, poštvávať priateľa proti priateľovi, brata proti bratovi a že sa jej budú všetci obávať. „Vieš, že áno.“

Harald pomaly prikývol. „Tvojím osudom nebolo len prekažiť Snorriho snahy naplniť osud, ktorý mu predpovedala tvoja matka, no taktiež zabrániť krvavej dani, ktorú by si od našich území vyžiadala jeho vláda, v prípade, že by sa mu do rúk dostala zbraň, akou je štítница. Veril si, že keď Freyu ukradneš, predídeš tak temnej budúcnosti, no predpokladám, že teraz je už jasné, že osudu, ktorý jej predpovedala Saga, neunikne. Musí s ním bojovať. Otázkou je, či si ochotný bojovať po jej boku.“

Tá otázka bola zbytočná. Freyu som plánoval ochraňovať až za brány Valhally.

Hoci som nič nepovedal, Harald súhlasne prikývol. „Tvoja cesta sa nezmenila, Bjorn: tvojou úlohou je zabrániť Snorrimu, aby ovládol Skaland. Odoprieť mu skazonosnú moc. Netuším však, ako by si mal postupovať. Môžeme len dúfať, že tvoja matka má pre nás odpovede.“

„Čo urobíš, ak sa rozhodne, že iná možnosť ako Freyina smrť neexistuje?“ zaujímal som sa, keďže mi ešte stále neodpovedal na prvú otázku.

Pomedzi stromy zavyl vietor a ten strašidelný zvuk vo mne vyvolal zlú predtuchu. Haraldove bledé oči pátrali po mojich, a keď ich našli, vyhlásil: „Modlime sa, aby k ničomu takému nedošlo.“

Skade preverila prichádzajúcich bojovníkov a teraz ich viedla priamo k nám. Napriek tomu, že sme so Skade vyrastali ako súrodenci, neustále sme si šli po krku. Matka ju opustila a Skade svoju zatrpknutosť obrátila proti všetkým ženám, predovšetkým tým, ktoré považovala za slabé. Nemilosrdne trýznila slúžky, kým ju za to Harald nepotrestal, no to ju len povzbudilo, aby

si našla iné, šikovnejšie spôsoby, ako v tom pokračovať. Nikdy som ju nevidel zabiť ženu pre jej slabosť – potom som sa však stal svedkom vraždy Freyinej matky. Keď sa nad tým zamyslím, dalo sa to čakať. Kelda stelesňovala všetko, čo Skade nenávidela.

Skade na mňa zazrela, akoby mi dokázala čítať myšlienky, no ja som ju, zaujatý slovami jedného z bojovníkov, ignoroval.

„Kráľ môj.“ Muž sa hlboko uklonil. „Aká úľava, že ťa opäť vidíme medzi nami. Keď obloha potemnela a tvoj drakar nedorazil na pobrežie spolu s flotilou, obávali sme sa toho najhoršieho.“

Harald ľahostajne mávol rukou. „Len trochu nepriaznivého počasia.“

„To hovorí muž, ktorý ešte stále zapácha od zvratkov,“ prehodil som pobavene.

„Medzi nepohodlím a nebezpečenstvom je veľký rozdiel,“ odvetil Harald. „Štítnici nikdy nehrozilo, že ju zmetie do mora dravá vlna, a ja sa vždy sústredím na pravdu. Vrátili sa všetky plavidlá?“

„Áno, môj pane.“ Bojovník si napravil štít, ktorý mu visel na chrbte. „Väčšina z nich sa vrátila do svojich dŕžav a siení, ako si prikázal. Ostatní sa vydali do ústia Rimstromu, no my sme tu počkali, aby sme sa uistili o tvojom bezpečnom návrate.“

„Dobre, dobre,“ prerušila ho Skade, načiahla sa k skupine bojovníkov a vytiahla dopredu nízkeho muža. Okamžite som v ňom spoznal Guthruma. Chudý ako palica, so zachľpenými hnedými vlasmi a strapatou bradou, Guthrum uprednostňoval život v divočine, čo najďalej od ľudí. Za tie roky, čo sme sa nevideli, sa vôbec nezmenil, no na pleci mu sedel nový sokol.

„Kráľ môj.“ Guthrum sa hlboko uklonil a sokol na jeho pleci sa našuchoril a napodobnil jeho gesto. „Prinášam desivé správy. Teda lepšie povedané, prináša vám ich Kaja.“

„Kde máš líšku?“ opýtal som sa, pretože keď som odchádzal, spoločníčku mu robila malá červená líška a líšky v mori neplávajú.

Guthrum sa mi zadíval do očí. „Vlci. Už odvtedy prešli dve zimy. Kaju som zachránil ešte ako vtáčatko a Jord sa rozhodol, že nám prepojí mysle.“

Obrátil sa mi žalúdok, pretože to znamenalo, že posledné dva roky mal Harald na oblohe Skalandu špióna. Guthrum bol potomkom Jorda, čo znamenalo, že dokázal myslou komunikovať so svojimi spoločníkmi. Taktiež mu však prepožičiavali svoj zrak a Guthrum bol odjakživa verný až za hrob. Haraldovi vždy všetko prezradil.

„Čo videla Kaja?“ dožadoval sa odpovede Harald. „Pozorovala Snorriho?“

Guthrum sťažka prehltol, pohľadom preskočil na mňa a potom sa opäť zahľadel na miesto, z ktorého nás pozorovali Freya a Tora.

„Hneď po tom, ako ste odišli, dorazili pod vodopád Skalanderi, aby z neho vytiahli ich telá,“ odvetil. „Prehľadali aj Torne a teraz pobrežie prečesávajú rybárske lode. Snorri je presvedčený, že štítnica a Bjorn sú stále nažive, a ponúka odmenu komukoľvek, kto má informácie o tom, kde sa nachádzajú.“

Nepochyboval som, že všetci uveria, že sme s Freyou umreli a naše telá sú uväznené v nekonečnom víre vodopádu. Pri tej myšlienke som zaškrípal zubami. V tejto chvíli mi totiž pripadala ako tá najočividnejšia hlúposť a od zlosti som zaťal ruky do pästi. Nikoho sme neoklamali.

Harald sa len popoťahoval za bradu a zdalo sa, že ho to neprekvapilo ani nerozrušilo. „Má podozrenie, že Freya a Bjorn sú s nami v Nordelande?“

Guthrum takmer nebadane prikývol. „Nepozdáva sa mu, ako rýchlo si sa dal na ústup. Podozrieva ňu, že si ich objavil, hneď ako vyplávali z vodopádu. Ylve tvrdil, že ak by si ich našiel mŕtvych, všetkým by si sa tým pochválil, takže to vyzerá tak, že sú nažive.“

„Snorri, starý priateľu, skutočne nie si hlupák,“ zašomral si popod nos Harald, no potom pokrútil hlavou. „Určite sa dozvie, že ste to prežili. Vaše tváre zahliadlo príliš veľa ľudí a hoci by som rád veril, že sú mi všetci moji bojovníci verní, stačí, aby jedného z nich zlákala vidina bohatstva, a zrodí sa leš. Čo najskôr sa musíme presunúť do vnútrozemia, do bezpečia Hrafnheimu.“

Pri zmienke o pevnosti, v ktorej som vyrastal, mi podskočilo srdce. Stala sa mojím domovom, keďže matka trvala na tom, aby

som ostal s Haraldom a naučil sa bojovať. Žili tam moji priatelia a rodina ukutá z pút silných ako krv.

Z myšlienok ma vytrhol Freyin hlas. „Nesúhlasila som s tým, že pôjdem do Hrafnheimu, len s tým, že pôjdem za Sagou, ktorá, ako mi prezradila Tora, sídli niekde inde.“ Pristúpila k nám v tichosti. Stála za ňou Tora a rukou sa dotýkala rukoväte meča. Moja sestra a priateľka. Teda aspoň to tak kedysi bývalo. Odvtedy sa mnohé zmenilo.

„Cesta k Saginej chalupe vedie cez Hrafnheim,“ odvetil Harald. „Budeš potrebovať kone a zásoby a to všetko nájdeš v meste.“

„V opevnenom meste.“ Freya si prekrížila ruky na hrudi. Bola taká nádherná a divoká, až ma z toho rozbolelo srdce, a ten pocit ma neopúšťal ani po tom, čo na mňa vrhla vražedný pohľad.

„Skutočne si myslíš, že dobrovoľne vstúpim do tvojej opevnenej bašty?“ predniesla. „Chýry o Hrafnheime dorazili aj do malých rybárskych dedín v Skalande a všetky hovorili o tom, že keď doň vojde niekto, kto nie je Nordelander, už nikdy nevyjde von, aby o tom ostatným porozprával. Ako si môžem byť istá, že zvyšok života nestrávim vo väzení?“

Harald nebol mužom, ktorý by zamkynal ľudí vo väzení. Uprednostňoval iné formy trestov. Pohľadom som skĺzol k otrokom – jeho bezmenným –, ktorí kľačali v piesku a hlavy mali zakryté kapučnami.

„Máš moje slovo, že sa ťa nechystám hodiť do väzenia.“ Harald si napravil čepele za opaskom. „V Hrafnheime nemáme väzenie.“

Freya sa pobavene zasmiala. „Tvoje slovo má pre mňa rovnakú hodnotu ako šfanka. Nepôjdem do Hrafnheimu. Daj mi sprievodcu a k Sage sa dostanem aj sama.“ Opäť do mňa zapichla pohľad. „Kohokoľvek okrem Bjorna.“

Boleť, ktorú mi jej slová spôsobili, nezmiernilo ani to, že som ich očakával.

„Neponúkol som sa.“ Z tuniky som si stiahol kus chaluhy a odhodil ho nabok. „Pokojne tam choď pešo, Zohňazrodená. Ja sa zatiaľ preplavím cez Rimstrom do Hrafnheimu, vyberiem si najrýchlejšieho koňa a dostanem sa do matkinej chalupy o celé dva

týždne skôr než ty. Bude ťa tam čakať pohár medoviny, pretože pri takej dlhej ceste určite vysmädneš.“

Freya mlčala, no keď sa zem zatriasla, všetkých to vystrašilo. Ja som z nej však nespúšťal oči. „Len do toho,“ odvrkol som. „Uvrhni ma do Helheimu. Požiadaj svoju božskú matku, aby mi odoprela miesto vo Valhalle. Naposledy to nefungovalo, no tentoraz sa ti to možno podari.“

„Praotec mi poďakuje, keď nebude musieť počúvať tvoj hlas,“ vytekla. „Skutočným trestom by bolo, keby som ťa mohla zamknúť niekde, kde by si bol sám a liezol na nervy iba sám sebe.“

Harald si povzdychol a počúchal si spánky. „Prezrad' mi, kde sa také miesto nachádza, pretože v porovnaní s miestami, kde musím počúvať vás dvoch, mi to pripadá ako pokojné útočisko. Je to na tebe, Freya. Môžeš ísť loďou alebo pešo.“

Nervózne pohybovala sánkou, no za jej tvrdohlavosťou sa plazil strach. Freya bola sama, obklopená národom, ktorý bol odjakživa nepriateľom jej domoviny, a mňa odrazu premkol pocit viny za to, že som si ju doberal. „Nik ti nebude brániť, aby si navštívila moju matku a získala od nej pravdy, ktoré hľadáš,“ vyhlásil som. „Máš moje slovo.“

Len sykla: „To si môžeš strčiť do riti, Bjorn. Tvoje slovo je ešte bezcennejšie ako slovo tvojho kráľa.“ Červená farba v jej očiach takmer vrela.

Potom sa obrátila a s Torou za päťami vyrazila k drakaru.

Harald sťažka vydýchol, bojovníkom dal rozchod a prikázal Skade, aby sa pripravila na vyplávanie. Potom sa obrátil ku mne a z vrecka vytiahol náramenník. Strieborný kruh mi bol veľmi povedomý, pretože mi ho daroval pred mnohými rokmi a potom som mu ho odovzdal, aby ho strážil, kým som v Skalande hľadal štítnicu a pomstu.

„Freya je kľúčom k tomu, aby Snorri naplnil svoj osud a stal sa kráľom,“ pokračoval Harald. „Bez boja sa jej nevzdá a hneď ako si bude istý, že je tu, príde si po ňu. Aby ju získal späť, pôjde do vojny s Nordelandom. Viem, že si za ňu ochotný zomrieť, no si stále ochotný bojovať za svoju krajinu? Si ešte stále Nordelanderom, syn môj?“

Zobral som mu z ruky strieborný kruh. Kov ma chladil na dlani a ja som si spomenul na to, ako veľa pre mňa znamenalo, keď mi ho po prvý raz daroval. Keď ma vyhlásil za ochrancu ľudí, ktorí ma medzi seba prijali a v tom najťažšom období môjho života sa ku mne správali láskyplne.

„Navždy Nordelander,“ vyhlásil som rozhodne a nasunul si ho na známe miesto nad lakťom. „Je príjemné byť opäť doma, otče.“